

Ale já jsem se chtěla o Jirkovi Hrzánovi dozvědět něco bližšího. Tak jsem o něm začala psát sama.

No, sama... jak se to vezme.

Pročetla jsem dostupné materiály, ale především jsem na něj nechala vzpomínat lidi, kteří ho opravdu dobře znali.

Neměla jsem sebemenší ambici fušovat do řemesla teatrologům, kritikům nebo jiným divadelním odborníkům. Psala jsem pro sebe a pro všechny, kteří měli a mají Hrzána rádi jako já. (A že nás dodnes není málo.)

A tady se musím laskavému čtenáři omluvit za malou odbočku.

Když kniha poprvé spatřila světlo světa, teatrolog, divadelní a mediální kritik, VŠ pedagog, prof. PhDr. Vladimír Just, CSc., si na ní okamžitě přiostril svůj kritický brček článkem, po jehož přečtení by na mne nepromluvily ani dveře od skříně, kdyby uměly něco jiného než vrzat. A musím se přiznat, že mi to nepřišlo úplně fér. V knize jsem nepřekroutila jediný fakt, nezmanipulovala jsem jedinou pamětnickou výpověď. O Hrzánově životě jsem nevystavěla jedinou hypotézu, abych měla stoprocentní jistotu, že nebude falešná. Jirkovým blízkým jsem pokládala hodně otázek, a když na některé nepřicházely odpovědi, připadalo mi poctivější, nechat raději na konci velký otazník. Všichni víme, jak děravá bývá lidská paměť. A taky že vzpomínky mizí společně se svými nositeli. (Dnes, po devíti letech, už někteří z těch, kteří na Jiřího vzpomínali, bohužel, odešli.)

A pokud pan Just nabyl dojmu, že jsem tím „spáchala podvod na čtenáři i na velkém herci“, pak tomu opravdu nerozumiím.

Nicméně, v jednom musím s katem svých dobrých úmyslů bezvýhradně souhlasit. Jirka Hrzán by si opravdu zasloužil: „...skutečnou monografii, skutečný lidský i umělecký portrét na znamenité úrovni...“

O to víc mne mrzí, že ji dodnes (třicet tři let od Hrzánovy tragické smrti) nikdo nenapsal! Pokud by se do toho chtěl pustit sám prof. PhDr. Vladimír Just, CSc., a učinil tak způsobem hodným vlastních náročných měřítek, v tu ránu pomastím do knihkupectví, až se mi bude za patami prášit. Takhle mám pro něj jediný vzkaz. Pane Juste, mou knížku odložte! Vůbec ji neotvírejte! Nechci vás mít na svědomí!

Knihu o Jirkovi Hrzánovi jsem psala z pozice vděčné divačky a ke čtení je určená jeho ostatním fandům. Takže ještě jednou opakují, žádné odborné ambice si neklade a klást nechce.

Na závěr chci naopak poděkovat za všechny pěkné a pozitivní čtenářské reakce, které ke mně po prvním vydání doputovaly. I ony byly důvodem, proč jsem uvítala nabídku Nakladatelství XYZ na kvalitnější, rozšířené vydání.

Omlouvám se za nutnou odbočku a slibuji, že od teď už definitivně končím s jakýmikoli osobními vzkazy.

Jako první jsem oslovila Báru Hrzánovou. Požádala jsem ji o svolení s napsáním knihy o tátovi. A měla jsem radost, když mi řekla: „Já jsem pro. Jasně, proč ne. Už dlouho si říkám, že by si to ten Jirka zasloužil. Teda pokud to nebude bulvár... Nerada bych, aby to vypadalo jako kniha o nové rodině Václava Havla. Napsala ji sice strašně chytrá paní, ale po přečtení jsem si řekla, že se snad všichni zbláznili.“

Mně se líbily třeba memoáry Adiny Mandlové. V knížce *Dneska už se tomu směju* otevřeně mluví o svém životě. A protože to byla frajerka, může si dovolit v ní říkat i takový věci, který nejsou populární ani lichotivý.“

A počítáš s tím, že by ses o tátovi třeba mohla dozvědět taky něco nelichotivého?

„To mi nevadí. Nikdo přece není černobílej. Nikdo, nikdy. Nikdo nemůže být jenom úžasnej.

Taky bych o Jirkovi mohla vyprávět věci, který nejsou zrovna košer. I moje máma.

Ale jde mi o něco jinýho. Vadí mi, když o něm jednostranně a blbě mluví lidi, kteří mu nesahali ani po kotníky. Po kterých, nebýt jeho, neštěkne pes. A už vůbec nesnáším historky typu, jak jim Hrzán ještě dluží stovku. To mám otevřenou kudlu v kapse.“

Myslíš, že je lepší se s podobnými lidmi vůbec nebavit?

„To ne, to ani nejde. Taky byli součástí jeho života. Jde jenom o to, vidět věci z různých stran a úhlů.“

Proč o tátovi pořád mluvíš jako o Jirkovi?

„Možná je to tím, že jsme byli spíš jako sourozenci. Jirka byl víc můj brácha než otec. A dost jsme si užívali.“

Někteří lidé ho charakterizují jako věčného kluka. Souhlasíš s nimi? A co z toho pro tebe vyplývalo? Teda kromě toho užívání...

„Třeba to, že na něj nebylo spolehnutí. Vůbec. Občas se třeba stalo, že jsem na něj čekala, kompletně oblečená, a on nepřišel. Tak jsem potom na ‚přijede táta‘ říkala ‚mám jinej plán‘. Ale nebylo to o citu. Šlo o tu jeho spolehlivost. To jsou dvě různé věci.“

Jak se dneska díváš na historiky typu: Jirka si z malé Báry udělal figurantku pro házení nožů? To ti bylo kolem tří let, možná už si to ani nepamatuješ...

„Ale jo, pamatuju... Je to teda vzpomínka jak na Jurskej park, ale pamatuju si to...“

Odehrálo se to u nás na chalupě. Seděla jsem před vraty do stodoly. A toho tátu vidím úplně živě. Měl šátek na hlavě – magor – a ty nože kolem mě lítaly a zabodávaly se do vrat. Ale já jsem vůbec neměla strach. Možná jsem si myslela, že táta ví, co dělá. Tak to je ta jedna pěkná vzpomínka.

Ze stejný doby mám pak ještě druhou. Na zahradě, mezi jabloněmi, jsme měli nataženou houpací síť. Já byla zrovna po obědě. A Jirka, že mě pohoupe. Jenomže mě rozhoupal tak, že šla ta houpačka úplně dokola... Že mě do ní celou zabalil. Do dneška si pamatuju, že jsem zvracela velice intenzivně. Jirka se tenkrát strašně divil: Proč ta Bára zvrací? A babička, na mrtvici, suše konstatovala: „No, protože je po obědě, že jo!“

Kdyby ti dneska někdo posadil syna Tonda před vrata a házel kolem něj nože nebo s ním podnikal vesmírný veletoče na houpačce...

„Tak ho zabiju! Okamžitě!“ (smích)

Co vůbec říká Tonda, když vidí dědu v televizi?

„No líbí se mu to. Vždycky trochu frajeří před sestřenicema a říká: ‚To je Jirka. To je můj děda. Ten už je v nebíčku s babičkou Věrou, s dědou Ádou, s Medřickou, s Evou Olmerovou... To je taky kamarádka a ta už je tam s ním taky...‘ Tak to postupně jede. A pak bere ty psy: ‚S Kačenkou, s Besinkou, s Karlíkem...‘ Tak myslím, že to má docela v pořádku.“

Viděla jsi nějaké tátovo představení?

„Asi v pěti letech jsem byla v Činoheráku na slavný *Mandrigoře*. Seděla jsem v první řadě a byla strašně spokojená. Pravda, nebylo to zrovna představení pro děti, ale já jsem se fakt bavila. Úplně přesně si vzpomínám na tátu, na Fandu Husáka, na Janu Břežkovou v plný kráse, na úžasnou Třebickou. Bylo to nádherný.“

Který z tátových filmů máš nejradši?

„Já mám hodně ráda *Nebeský jezdec*. Točilo se to, když mi bylo asi pět, a na tom natáčení jsem byla.“

Mám to spojený se zážitkem, kdy jsem se dívala na letadla... Teda na jedno letadlo, protože to dělali v podmínkách, o kterých se Svěrákovi ani nesnilo. A já mám pořád před očima to JEDNO letadlo, ve kterém sedí Hrzán.

Taky jsem jim tenkrát zkazila záběr. Jirka mě někam posadil a řekl ‚Tady počkej‘. A šel točit scénu s Bednářem. Tu situaci, jak přijdou pozdě a jsou celý mokří. No, oni je před záběrem polili kýblem vody. A jak to na ně vychrstli, udělala jsem samozřejmě hysterickou scénu, jak to, že máho tatínka takhle po-

lejaví! Všechny kolem jsem pokopala a museli mě odtáhnout pryč.

Nebeští jezdci, to je strašně dojemnej film. Dodneška při něm bulím. Hrozně. Navíc je úžasný, že tam nenajdeš žádný speciální efekty, protože vůbec nejsou třeba. Oni hráli tak pěkně, všichni... Myslím si, že tohle je oscarovej film – mě teda Oskari ani jiný ceny nezajímají. Ale tenhle ještě černobílej biják, to je taková síla...

Tomu tématu se pořád věnuje málo pozornosti. A komunisti budou dokola předělávat dějiny a lhát a lhát. V tomhle filmu je obsažená hrůza z toho, že když to ti kluci všechno přežili, vrátili se domů a šli na dvacet let do lágru... Dodneška mám husí kůži, když to vidím.“

Minulej režim se na tátovi dost podepsal...

„No jasně. Jirka nebyl ve vězení, nebyl mučenej. To ne. Oni mu jenom zničili život!“

Odrzil se nějak v začátcích tvé kariéry fakt, že byl Jiří Hrzán tvůj otec?

„Protekcí jsem neměla. Nikdo mě neobsazoval pro to, čím jsem dcera. Ale cítila jsem, že na něj lidi krásně vzpomínají. A tím pádem se ke mně chovali jako staří známí. Nejenom herci, ale i maskérky nebo třeba garderobiérky.

V začátcích jsem to tedy měla ulehčený v tom, že jsem pro ně nebyla jenom nějaká slečna z DAMU, ale že tam *byl se mnou* ten Jirka.“